

דבר ראש העיר קריית-מוצקין מר חיים צורי

משפחות יקרות,

אלבום זיכרון זה לידתו במחוייבותנו האישית כלפיכם, המשפחות השכולות, תושבי קריית מוצקין, הורים, רעיות, ילדים ואחים, אשר הקריבו את היקר מכל במלחמות ישראל.

כאבכם לא רק שאינו נמוג, אלא בחלוף השנים הוא גובר והופך קשה יותר משנה לשנה, בוודאי במועד זה הסמוך ליום הזיכרון הכללי לחללי צה"ל.

המעט שאנו יכולים לסייע בידכם הוא לשמר את זכרם של החללים באלבום זה המציג אירועים, עשייה ותחנות שונות בחייהם הצעירים של הבן או הבת.

תלמידי בתי"ס "אורט" קריית מוצקין, בנות "אולפנא סגולה" וצוות הסטודנטים ממכללת "שאק" נענו ליזמה המשותפת של עיריית קריית מוצקין ובית "יד לבנים", בהנחייתו של מר מיכאל ויצמן, וביקרו בבתיכם לקבל חומרים ומקורות לעריכת האלבום. דמותם של הנופלים נשקפת בספר זה.

אציין בסיפוק את היענותם היוצאת מן הכלל של התלמידים והתלמידות להשתתף במפעל חשוב זה. הקשר שנוצר עמכן, משפחות יקרות, היה רב משמעות בעבורם והותיר בהם רישום עמוק.

משוכנע אני כי קשר זה היה גם לכם מקור לסיפוק ולנחמת מה, מעצם העובדה כי נציגי הדור הצעיר תורמים ומסייעים להנציח את הנופלים והנופלות, משימה שלא הייתה פשוטה להם כלל וכלל.

בשם עיריית קריית מוצקין, הנני מודה לכם על שיתוף הפעולה ומאחל לכם בריאות ואריכות ימים.

שלכם,

חיים צורי, ראש העיר

ערב יום הזיכרון תשע"ב
מאי 2012

דבר יו"ר "יד לבנים" קרית מוצקין מר מיכאל וייצמן

אחי ואחיותי משפחת השכול היקרה,

השכול והכאב על אובדן הבנים והבנות, שנפלו במערכות ישראל, הינו כאב אישי ויום יומי שלנו המשפחות.

טובי בנינו ובנותינו חרפו את נפשם בעוז ובגבורה, למען עצמאותה וביטחונה של מדינת ישראל, בה הם נפלו במסע ארוך לביצור ביטחונה, בקרבות, באימונים, בתאונות ומשימות הביטחון השוטף.

במותם הנחילו לנו יקירנו, מורשת הטבעה עמוק בלב כולנו-מורשת הגבורה, הרעות והקרבה. את המשמעת האמיתית של "לתת את הכל", רק אנחנו המשפחות יודעים.

אין כאב עמוק יותר מכאב השכול. מסורת הגבורה ומסירות הנפש של הבנים והבנות מפעמת בנו ומנחה את דרכנו. היא מחייבת את כולנו לזכור, כי בזכותם קיימת מדינתנו. לאורה של מורשת זו נמשיך לחזק, להנציח ולזכור את בנינו ובנותינו לעד.

אנו מעלים על נס, תרומתם רבת החשיבות של המתנדבים, בני הנוער, תלמידי ביה"ס "אורט" מוצקין, תלמידות האולפנא וצוות הסטודנטים, להנחלת מורשתם ופועלם של יקירנו בני הקריה, בשיתוף רשות העירייה, מחלקת החינוך ומנהלי בתי הספר.

זכר בנינו ובנותינו, חתום וחקוק בליבנו לעולמי עולמים!
יהי זכרם ברוך!

חיזקו ואימצו.

שלכם,
מיכאל וייצמן, יו"ר "יד לבנים"
וחבר מועצת העיר קרית מוצקין

סמל יצחק (איצ'ו) ווגמייסטר הי"ד
כ"ו בסיון תש"ז-י"ב בתשרי תשל"ד
14.6.1947-8.10.1973
בן 26 בנפלו
מקום מנוחתו
בית העלמין הצבאי בחיפה

קורות חיים

שם: יצחק ווגנמייסטר

מספר אישי: 959120

תאריך לידה: 14 ביוני 1947

מקום מגורים: קריית ביאליק

מצב משפחתי: נשוי לשמחה ואב לליאת ואביטל

תחומי עניין: ציור

החיל בו שירת: שריון

אירוע הנפילה: מלחמת יום כיפור, בקרבות הבלימה ברמת הגולן
על יד אל-על

תאריך הנפילה: י"ב בתשרי תשל"ד, 8 לאוקטובר 1973

בן 26 בנופלו.

"תהיה נשמתו צרורה בצרור החיים"

ילדות

יצחק נולד ב-14 ליוני 1947 בשצ'צין שבפולין, וקריו על שם סבו שנרצח בשואה. בגיל 3 עלה ארצה עם הוריו.

בתחילה גרה המשפחה במעברת "שער עליה" שבמבואות חיפה, ולאחר מכן עברה המשפחה להתגורר בקריית ביאליק, שם התחנך יצחק בבית הספר היסודי "גאולים". כשהתבגר עברו הוריו לקריית מוצקין ומאוחר יותר, המשיך את לימודיו בבית הספר התיכון "קריית חיים".

בשכונה בה גדל גרו משפחות שעלו ממקומות שונים ודיברו בשפות שונות, אך למרות קשיי השפה וההבדלים התרבותיים הפכו אנשי השכונה לחברים טובים. בהגיעו למצוות חגג את טקס בר המצווה באחד מבתי הכנסת בעיר, כשכל אנשי השכונה נרתמו כדי לסייע בארגון הטקס.

בגרות

עוד מילדותו נודע יצחק בטוב ליבו. ליצחק הייתה נכונות לעזור לכל אדם ולהתחלק בכל דבר אשר היה לו, מה שגרם מידי פעם לסכסוכים עם הוריו.

חבריו של יצחק נהגו לכנותו בשם החיבה "איצ'ו". ליצחק היה כשרון רב לציור ובשעות הפנאי אהב לצייר בנוסף, אהב מאוד לטייל, לבלות ופשוט ליהנות מחייו. יצחק היה אופטימיסט מטבעו ואדם בעל חוש הומור, אך כשקיבל עליו דבר מה נהג בדבר בכובד ראש וברצינות רבה. לאחר שסיים את שירותו הסדיר עבד בסולל בונה במפרץ חיפה, ומשנת 1971 עבד כמכונאי "דיזל" במכון הדיזלים של רכבת ישראל בחיפה.

משפחה

אמא-ציפורה פייגה, נולדה ב-1914 בפולין. כאשר הייתה בת 25 פרצה מלחמת העולם השנייה, אותה שרדה. לציפורה היו שישה אחים, שלושה מהם נרצחו בשואה. כאשר הייתה בת 32 התחתנה בפולין ועלתה לארץ, בשנת 1950, עם בעלה ויצחק הקטן.

אבא- יעקב לייב נולד בתאריך 23 נובמבר 1906 בפולין. ניצול שואה אשר כל משפחתו נספתה בשואה פרט לאחותו אשר היגרה מפולין לארצות הברית לפני המלחמה. יעקב התחתן כאשר היה בן 40. מקצועו בפולין היה נגר, מקצוע שעסק בו גם לאחר שעלה לארץ. יעקב היה איש כפיים, ומשום שרוב פרנסת הבית הייתה על גבו נעדר לעיתים קרובות מהבית.

יעקב וציפורה הכירו בפולין שלאחר המלחמה ושם נישאו ב-1946.

אחות-שושנה גבע, נולדה בתאריך 23 ביוני 1950, שלושה חודשים לאחר עליית הוריה. התחתנה בתאריך 5 לנובמבר 1968. כיום, אמא לשלושה: אלון, אורית ועדי. שושנה היא אחותו הצעירה והיחידה של יצחק. פער הגילאים הקטן שבין יצחק ושושנה תרם לקשר ההדוק ביניהם.

הבית בו גדלו: כילדים להורים ניצולי שואה היה זה בית שדאג מאוד לכל מחסור חומרי של הילדים, ופחות לעניין הרגשי. הם גדלו בבית ששאף תמיד למצויינות ואחד מהערכים שעליו חונכו היה "החזק מנצח".

החיים שהקים

אשתו של יצחק, שמחה סלהוב, גדלה בקרית אתא. הכרותה הראשונה עם משפחתו הייתה בברית אחיינו, בספטמבר 1969. יצחק ושמחה יצאו במשך שנתיים והתחתנו ב-31 למרץ 1971, באולמי קריית מוצקין. נולדו להם שתי בנות, ליאת ואביטל.

ליאת הבכורה נולדה בתאריך 8 למרץ 1972 והייתה בת שנה וחצי כאשר נפל. אביטל נולדה ב-8 לינואר 1974 שלושה חודשים לאחר נפילתו. את השם אביטל הציעה שושנה אחותו של יצחק בגלל המשמעות המיוחדת של השם: אבי-אבא שלי, הר אביטל נמצא ברמת הגולן, המקום בו שירת יצחק ואף נפל. ליצחק היה קשר מאוד חזק עם בתו הבכורה ליאת, כינוי החיבה שלה היה "גי'בחי"-אשר באידיש זה צפרדע ירוקה. לאחר מותו, ליאת לא ידעה לבטא את המילה "אבא", אך להגיד את המילה "גי'בחי" ידעה לבטא.

סיפור המלחמה של יצחק

יצחק גויס לצה"ל בחודש מאי 1965 והוצב בחיל השריון.

לאחר סיום הטירונות יצא לקורס מפקדי טנקים.

כעבור זמן עבר הסבה למש"ק נ"ט, ונקבע כמש"ק נ"ט 90 מ"מ.

יצחק נלחם במלחמת ששת הימים כמש"ק נ"ט באזור המרכזי בסיני באוגדה של האלוף שמואל גורודיש.

לאחר שסיים את שירות החובה נשאר בצבא בתנאי קבע לחצי שנה נוספות וסייע בבניית קו המוצבים על גדות תעלת סואץ.

בסיס הבית של יצחק היה בפילון, הנמצא בראש פינה "בעוצבת ראם".

מלחמת יום כיפור

לאחר מלחמת ששת הימים שררה בישראל תחושת בטחון לאור הפגנת כוחו ויכולתו של צה"ל. לעומת זאת, מלחמת ששת הימים וכיבוש שטחים שנחשב בעיני רבים כשחרור חלקי מולדת יהודיים, פגעו קשות בכבודם של מנהיגי ארצות ערב השכנות שלא הסכימו להכיר בקיומה של מדינת ישראל.

הניסיונות לשחיקת הצבא והכלכלה הישראליים באמצעות מלחמת ההתשה והניסיונות המדיניים לקבל שטחים, הביאו את מנהיגי מדינות ערב למסקנה כי יש לכבוש מחדש שטחים אלו במהלך של מלחמה כוללת.

ביום כיפור, 6 באוקטובר 1973, פרצה המלחמה בהתקפה של צבאות מצרים וסוריה ונמשכה עד 24 באוקטובר 1973, יום כניסת הפסקת האש לתוקף.

אך למעשה חילופי האש נמשכו עד ל-26 באוקטובר בחזית המצרית ועד 1974 בחזית הסורית. עוצמת המתקפה ומאפייני הלוחמה הפתיעו את צה"ל שהורגל להכרעות מהירות.

עיקר כוחו של צה"ל הורכב מלוחמי המילואים. במלחמה עצמה אורגנו כוחות צה"ל בשש אוגדות שריון, שלוש הוצבו בחצי האי סיני ושלוש ברמת הגולן.

תחילת המלחמה: לאחר התבססות של מצרים וסוריה בנשק ובתמיכת מעצמות במלחמה, ב-6 באוקטובר קרוב לשעה 14:00, פתחו הכוחות המצרים והסורים בהתקפה מתואמת על כוחות צה"ל בדרום ובצפון, והמהלך הראשון של המתקפה כלל תקיפה אווירית.

בחמשת ימי הלחימה הראשונים נהרגו בממוצע כ-190 ישראלים ביום ולאחר מכן ירד לממוצע של 91 ישראלים ביום.

האבדות הקשות שספגה ישראל ותחושת הכישלון הקשה הסבו למצרים תחושת ניצחון. על אף האבדות הקשות ישראל לא איבדה אף שטח.

אחד מההסברים לתחושת הכישלון בישראל הוא שבשנים שלפני המלחמה, לאחר הניצחון הגדול במלחמת ששת הימים, ההנהגה הישראלית ואזרחי ישראל חשו כי ישראל היא אינה מנוצחת.

לאחר מלחמה עקובה מדם הצליחה ישראל לגבור על מדינות ערב, דבר שהביא להפעלת לחץ אמריקאי על מדינת ישראל להפסקת אש.

למחרת ראש השנה 1973, גוייס יצחק עפ"י צו 8 (צו חירום) ליחידתו. המתיחות כבר שררה וניתנה פקודה לעלות עם הטנקים מפילון לרמת הגולן. ביום חמישי, של אותו השבוע הם שוחררו לביתם ליום הכיפורים על אף המתיחות. ביום שבת ה-6 באוקטובר, בצהרי היום, פילחה אזעקה את השקט של היום הנורא ההוא.

במהלך הלחימה עבר יצחק שלושה טנקים. הטנק הראשון, בו פיקד, יצא מכלל פעולה ולכן עבר לטנק אחר. הטנק השני נפגע מאש וממנו עבר לטנק השלישי שספג פגיעה ישירה מטיל. בטנק היו ארבעה אנשים, שלושה מהם נפצעו ויצחק נהרג. התפקיד של יצחק בטנק השלישי היה טען וקשר. תפקידו היה לקבל את הקשר ולהטעין את הפגזים בקנה. מעצם תפקידו זה, שהה במרכז הטנק ולכן כשספג הטנק פגיעה ישירה נהרג במקום.

יצחק נפל ביום י"ב בתשרי תשל"ד, 8 באוקטובר 1973, במרחק של קילומטר אחד מאל על לכיוון רמת מגשימים.

יצחק הובא למנוחות ב-10 לאוקטובר 1973 בבית העלמין הארעי בעפולה, ושנה לאחר מכן נטמן בבית העלמין הצבאי בחיפה. לאחר מותו הועלה לדרגת סמל.

חברים כותבים...

לאיצ'ו חברי היקר,

במלחמת יום כפור אבד לי חבר ילדות יקר.

בן שלוש הייתי כשהגענו לשכונה, ואנו בני אותו גיל, מאז החלה החברות. הלכנו ביחד לגנון, וביחד שיחקנו בארגז החול. הלכנו לגן ולביה"ס היסודי. ביחד היינו בכל הכיתות, מא' עד ח' ושנתיים בתיכון, ישבנו זה לצד זה, כשתמיד אנו מתחלקים במעשי הילדות והשובבות.

רק בגיל 16, נפרדו דרכנו, אני התרחקתי ועזבתי לפנימייה צבאית, ואתה נשארתי בשכונה. לאחר מכן צבא-אתה לקרבי ואני לחיל האוויר. אולם החברות שלנו שרדה, המשכנו להתכתב באדיקות, ומידי פעם לשוחח בטלפון, ובחופשות שלנו בילינו הרבה ביחד, מקפידים לעדכן בכל פרט, בעיקר בפרטי אהבות נכזבות ולבבות שבורים...

גם לאחר השירות הצבאי, אחרי נישואינו, בעת תקופה לא קלה בחיי, תמיד מצאתי אצלך פינה חמה, יכולת הקשבה ורצון לעזור, מחייך את החיוך הרחב שלך, מעודד ומרגיע. היית הכישרוני שבחבורה, בעל קצב מוסיקלי ורקדן לא רגיל, והנעמת לנו את הזמן בכל מפגש.

אהבת את החיים, ואהבת לעשות חיים. היית חבר נאמן: אפשר היה לסמוך עלייך, ממש כמו אח...

חברי ילדות הם זן מיוחד של חברים, בשונה מחברים שהתווספו בהמשך החיים. מכירים זה את זה בשקיפות מוחלטת, יודעים היטב על ה"קילקולים", ומבינים מאין הם נובעים. חברי ילדות לא נכחדים לעולם, רק המוות מפריד ביניהם.

בגעגועים רבים, יוסי רהב (קלגסבלד).

יצחק איצ'ו ווגמייסטר

קוים לדמותך אני מבקש לשרטט, לאחר קרוב ל-40 שנה לנופליך במלחמת יום הכיפורים, ואתה צעיר בן 26, וכך נותרת. קוים אלה לזכרך מעלים עימם תודעת געגוע שמושכת אחריה גם צער על מה שזרעת כאן, אך לא זכית לקצור וליהנות מפרי עמלך.

קווי דמותך העולים בזיכרוני מראים ילד שקט ומופנם אך בעל כישרון לרכישת חברים רבים עימם יצאת להרפתקאות ומשחקים בגנים ובחורשות של קריית ביאליק. עצי האקליפטוס הגבוהים ורחבי הענפים שימשו לטיפוס ולבניית סוכות ושאר מעשי שובבות. הרפתקה נועזת אחרת בחופשות הייתה לחצות את תעלת האפוארה (המכונה היום נחל גדורה), הגובלת בשכונה ולהרחיק לחורשה הגדולה (שקראנו לה יער), להקים שם מחנה ולממש את כל שעלה בדמיונו, וזה כלל כמובן בניית מתקן גלישה עם אומגה, מהעץ הגבוה ביותר. זו הייתה חוויה מרגשת ומעט מפחידה אך גרמה הנאה גדולה לגולשים.

תחביבים: אהבתך לרישום פרצופים ופורטרטים הייתה גדולה. מאות דפים ואולי יותר מילאת עם שחקני קולנוע וזמרים, ובעיקר רשמת בעט. הדמויות שרשמת התמלאו חיים תוך כדי מתיחת הקווים שלך. היה בך פוטנציאל להתפתח בתחום זה אולי כקריקטוריסט ואולי כצייר.

במסיבות של החברה אהבת לרקוד ובעיקר הפגנת כישורים בריקוד הטוויסט, כשהצלחת לרקוד תוך כדי כיפוף לאחור כמעט עד הרצפה. באחד מימי החנוכה הגיעה לקריית ביאליק ההצגה "אוליבר טוויסט". אתה התרשמת מאד מהשחקן הראשי ובתום ההצגה התגנבת מאחורי הקלעים והזמנת אותו אליך הביתה לארוחת צהריים, והשחקן אכן נענה וכך רכשת חבר חדש ליום אחד. כן כזה היית איצ'ו.

כשהחלה ההתעניינות במין השני אתה היית סוג של רומנטיקן סולידי, והיו לך מספר אהבות נעורים עליהן שמרת בסוד ושיתפת מעט מאד מחבריך. זכורני שהייתה נערה בשם זיווה שתפסה אחיזה ממושכת בליבך.

ביום הגיוס בבקום"ם ב-1965 גוייסת לחיל השריון ושם הוכשרת כאיש צוות טנק. במצעד יום העצמאות בירושלים, במאי 1967, צעדת כשריונר גאה. היה זה ימים אחדים לפני ההסלמה בגבול מצרים ותקופת "ההמתנה", שבסיומה פרצה מלחמת ששת הימים, בה השתתפת כשריונר ולחמת בסיני בחטיבה 7 בפיקודו של גורודיש וישבת בתעלה כחצי שנה.

חודשים אחדים לאחר מכן השתחררת מצה"ל והתחלת לבנות את ביתך ולהקים משפחה. בשנת 1971 נישאת לשמחה וקבעת את ביתך בקריית ביאליק בסמוך לשכונה בה גדלת, ושם נולדו שתי בנותיך ליאת ואביטל - שנולדה לאחר נפילתך, ולא זכית להכירה.

לאחר שחרורך השתלבת בעבודה באגף התחזוקה של רכבת ישראל בחיפה, שם עבדת עד ערב המלחמה.

ביום הכיפורים 06.10.1973, הוזעקת בצהרי היום אל יחידתך ועלית עימה לעבר הגזרה הדרומית של רמת הגולן, ושם נכנסת מייד לקרבות הבלימה המרים מול הכוחות הסורים הגדולים ששטפו את הרמה. הטנק שלך נפגע כעבור כמה שעות של קרב, אך אתה הצלחת להיחלץ ממנו ולעבור לטנק אחר, עימו המשכת בלחימת הבלימה עד שהטנק שלך שוב נפגע בבוקר יום ב' 08.10.1973, ואתה דממת.

אנו בני משפחתך המורחבת זוכרים אותך ממרחק השנים החולפות ומצטברות, ודמותך חרוטה אצלנו כנער, כחייל, כצעיר בתחילת דרכו. במפגשים ובאירועים המשפחתיים חוזר ועולה שמך בהקשרים שונים. ובמסע השורשים לעיירות המוצא של הורינו טומאשוב ויזופוף שבפולין, שמך מוזכר ודמותך מתלווה אך אתה אינך.

בנותיך ליאת ואביטל המשיכו את שרשרת החיים והביאו לעולם שלשה ילדים כל אחת, ששת נכדיך.

נוח בשלום ברגבי אדמת ארצך החופשית, שלך יש חלק חשוב בהגנה עליה במחיר היקר מכל...חיך.

שאון צופרי האזעקה של היום הנורא הוא עדיין מהדהד באזניי והלב נחמץ מצער על האובדן הפרטי והשבר הלאומי אותו חווינו. באחת שונו חיי, חיי משפחתי ופניה של החברה והמדינה כולה. מכובדי

מפקד האוגדה תת-אלוף עופר צפרי
מפקד חטיבת ראם אל"מ תומר יפרח
מפקדי וחיילי העוצבה בעבר ובהווה
משפחות יקרות,

אני שושי גבע לבית ווגמייסטר.

את אחי היחיד יצחק ז"ל, שכלתי במלחמת יום הכיפורים י"ב תשרי תשל"ד 08.10.1973, בקרבות הבלימה ברמת הגולן.

מלחמה קשה וכואבת. מלחמה על הבית תרתי משמע והמחיר, מחיר קשה מנשוא. אחי נולד בפולין שלאחר המלחמה. הורי ציפורה ויעקב ז"ל ניצולי שואה ששרדו את התופת באירופה, אף שהיה בידם אישור הגירה לארה"ב בחרו לעלות לארץ ולגדל את משפחתם מתוך אמונה שכאן בארץ הזו יבוא הקץ לרדיפות ולייסורים וכאן יגדלו ילדיהם ונכדיהם לבטח. לכאורה, נראה היה שחלומם של ההורים מתממש ואכן, הייתה לנו ילדות תמימה ומאושרת. כאן התחנכנו, בגרנו ובנינו משפחות. אך מציאות החיים בארץ הטובה והקשה הזו לא איפשרה להמשיך ולחלום. ב-26 שנותיו נאלץ אחי לקחת חלק בשתי מלחמות. במלחמת ששת הימים נלחם כחייל סדיר בסיני, באוגדה של האלוף שמואל גורודיש ולאחר המלחמה, החזיקו הוא וחבריו את קו התעלה כחצי שנה.

שבוע לפני פרוץ מלחמת יום הכיפורים, בימים שבין כסה לעשור, גוייס אחי בצו 8 לפעילות ברמת הגולן. אני עדיין זוכרת את שיחתנו לאחר ששוחרר לביתו בערב יום הכיפורים, על אף שבאוויר כבר נשבו רוחות מלחמה.

בשבת יום כיפור, גוייס בשנית והפעם לצערי לא שב.

וכך, במשך כל השנים מאז אותה מלחמה נוראה, בכל ערב יום כיפור, עולים וחוזרים בכלי התקשורת השונים סיפורי המחדלים לצד סיפורי הגבורה וההקרבה שיצרה המלחמה, והשנים הרבות לא מצליחות לגמד ולעמעם את גודל הכאב והטראומה שחווינו ברמה האישית והלאומית.

כפי שהינכם רואים, גם אני כבר אינני האישה הצעירה מ-1973.

אני אם לילדים, סבתא לנוכדים החרדה לעתידם.

השלום המיוחל בושש לבוא ו"מזרח תיכון חדש", משפט שהיה שגור בפיהם של מנהיגנו נראה היום יותר מתמיד, מרוקן מתוכן. המשטרים סביבנו אינם יציבים ושוב נשמעים איומים חוזרים ונישנים על עצם קיומנו פה.

רק צה"ל חזק הנשען על חברה בריאה וצודקת ששמה בראש מעייניה את חינוך הנוער לאהבת הארץ וחלוקת הנטל הלאומי בין רבים יותר תוך שמירה על ערכי המוסר, הוא החוסן שלנו והערובה להמשך קיומנו בארץ הזאת.

מכובדי,

ברצוני לשתף אתכם בזכרון שמלווה אותי כ-38 שנים.

בינואר 74, תקופה קצרה לאחר תום הקרבות הוזמנו משפחות הנופלים על ידי מפקדי החטיבה דאז, לסיור באתרי הקרבות ברמה.

היה זה יום חורף מקפיא. שלדי הברזל הפזורים בשטח היו עדיין מפוייחים והעידו על הנורא שקרה. הפצע עוד היה טרי ומדמם והמפקדים בשטח, בהמון אהבה ורגישות, סיפרו לנו על מקום נפילת הבנים ואת סיפורי הגבורה וההקרבה שלהם.

ידעתי ברגע מכונן זה שהקשר ביננו לבין אנשי החטיבה הוא קשר עמוק, קשר שמקודש בדם שלא ינותק. ולראיה, שנה שנה אנו נאספים כאן בעין זיתים למרגלות האנדרטה ומתייחדים עם זכרם של 174 לוחמים ששמם חקוק על מצבות האבן. מאז מבצע קדש דרך מלחמת ששת הימים, יום הכיפורים ואלה שנפלו בעת מילוי תפקידם.

וכפי שכתב המשורר נתן אלתרמן, הם מגש הכסף עליו ניתנה מדינת היהודים. מי יתן ונהיה ראויים לקורבנם של הנופלים.

תודה.

עצרת זכרון עוצבת ראם

יצחק אחי האהוב,

בסתו הקרוב נציין 39 שנים מאותו יום מר ונמר בו התבשרנו על נפילתך בקרבות הבלימה ברמת הגולן במלחמת יום הכיפורים, י"ב תשרי תשל"ד. היית אז גבר צעיר בן 26 שכל עתידו לפניו. בעל משפחה, בת קטנה, הורים ואחות אוהבים, שבאחת נגדע כל הטוב הזה ונשבר לרסיסים.

יצחק, היית אחי הבכור והיחיד, גדול ממני בשלוש שנים בדיוק.

אני זוכרת בגעגועים את ימי ההולדת המשותפים שחגגו לנו בחצר ביתנו בקרית ביאליק כשכל ילדי השכונה היו מתכנסים סביב שולחנות עמוסי ממתקים. לכשבגרת, היית עורך בבית מסיבות סלוניות ואני הקטנה עומדת בחדר הסמוך ומציצה אליכם הגדולים, רוקדים רוק וסלאו לצלילי אלביס פרסלי שכה אהבת.

כשהתגייסת, הייתי מרבה לשלוח אליך גלויות וחבילות לבסיס ואתה שהיית נושא בארנקך את תמונתי, היית מתגאה באחותך הקטנה בין חבריך בבסיס ולא אחת קבלתי גלויות מחיילים ששרתו איתך ושרצו להתכתב ולהכיר אותי.

שנינו גדלנו בבית של הורים ניצולי שואה עם כל המשמעות שבדבר...

נישאנו ועזבנו את הקן של ההורים בגיל צעיר יחסית. הקשר ביננו המשיך להיות הדוק והתבטא במפגשים של סופי שבוע אצל ההורים או בביתנו שלנו. כאחים אמורים היינו להתבגר ביחד, לבנות משפחות, לזכות בנכדים ולהיות זה לצד זה שנים רבות ושותפים לימי שמחה וצער. אך לדאבוני המציאות הייתה אחרת.

במשך 39 שנים משתקפת דמותך מתוך תמונה ממוסגרת התלויה בביתי. איש צעיר שלעולם לא יתבגר עוד.

שלא זכה לגדל את שתי בנותיו ליאת ואביטל (שנולדה אחרי נפילתך), שלא הביא אותן לחופה ולא היה שותף להולדת ששת נכדיו. צעיר שלא הספיק ליצוק תוכן בחייו ולהגיע למימוש עצמי.

ואני אחותך הצעירה, בגיל 23 חוויתי את אובדןך ונאלצתי כל השנים להיות איתנה לצד הורינו שלא התאוששו מהאסון שפקד אותנו.

וכך במשך שנים רבות נשארתי לבדי לעזור ולתמוך בהורים עד יומם האחרון. כמה קשה לי להזכר ביום בו הבאתי אותם למנוחת עולמים. קודם אמא וכעבור שנתיים אבא. לשבת שבעה לבד כשאתה לא לצדי.

אחים אמורים ללוות זה את זה במהלך חייהם, לחוות שמחות משותפות ולתמוך זה בזה בימים של תוגה. אך אתה אינך ואני נותרתי לשאת את דמותך וזכרוןך לבד, תוך שאני מספרת לילדי ולנכדי אודותך, טוב לבך, סגולותיך וכשרונותיך, ומנסה בכך להנציח אותך ולהחיות את זיכרך.

כתיבת שורות אלה מספר ימים לפני שנסב כולנו לסדר הפסח, יש בה מבחינתי עוצמה רגשית וכאב שמזכיר מחדש שנה שנה מי כבר אינו בין המסובים איתנו.

ובימים שלאחר החג, יום השואה ויום הזכרון, על אף השנים הרבות שחלפו, אין בהם להכהות את הזכרונות והגעגועים. אוהבת אותך לעד.

סמל יצחק [איצ'ו] ווגמייסטר ז"ל

בן צפורה ויעקב, נולד ביום כ"ו בסיון תש"ז (14.6.1947) בשצ'צ'ין שבפולין ועלה ארצה עם משפחתו בשנת 1950. הוא למד בבית הספר היסודי "גאולים" בקרית ביאליק ובבית הספר התיכון בקרית חיים. איצ'ו היה ילד ממושמע ואוהב חברה. הוא אהב לצייר, לבלות וליהנות מהחיים. מטבעו היה אופטימי וניחן בחוש הומור מצוין. עם זאת, ידע להתייחס ברצינות לדברים הדורשים רצינות ובגרות.

יצחק גויס לצה"ל במאי 1965 והוצב לחיל השריון. לאחר הטירונות השתלם בקורס למקצועות טנק "סנטוריון" ובקורס מפקדי טנקים. בהמשך עבר הסבה למש"ק נ"ט, הוא השתתף במלחמת ששת הימים ולחם באזור המרכזי בסיני. איצ'ו נשאר בצבא קבע עוד חצי שנה ותרם את חלקו לבניית קו המוצבים על גדות תעלת סואץ.

לאחר שירותו הסדיר, עבד איצ'ו ב"סולל בונה" וכמכונאי דיזל. בשנת 1971 נשא אישה והקים בית בישראל. בשירות המילואים הוצב כמש"ק טנק בגדוד שריון. איצ'ו היה חייל ממושמע ומסור. כשפרצה מלחמת יום הכיפורים נקרא לחזור ליחידתו, שנערכה לקרבות הבלימה נגד הסורים, והשתתף בקרבות שריון עזים באזור אל על.

ביום י"ב בתשרי תשל"ד (8.10.1973), כשהיה במרחק קילומטר אחד מאל על לעבר רמת מגשימים, נפגע הטנק שלו פגיעה ישירה מטיל, ויצחק נפגע ונהרג. הוא הובא למנוחת עולמים בבית העלמין הצבאי בחיפה. הותיר אחריו אישה בהריון ובת, הורים ואחות. יהי זכרו ברוך.

סמל
ווגמייסטר יצחק
בן יעקב וצפורה
קרית-ביאליק

יצחק, בן להורים ניצולי השואה, נולד ב־14.6.1947 בעיר שצ'צין שבפולין. בחיותו בן שלוש עלו הוריו ארצה והתישבו בקרית-ביאליק, שליד חיפה ואשר בה קיבל את חינוכו היסודי בביה"ס המקומי "גאולים". לאחר מכן עבר ללמוד בבי"ס התיכון בקרית-חיים, משסיימו, התגייס לצ.ה.ל. הוא הוצב לחיל השיריון ונמר בהצטיינות קורס מפקדי טאנקים.

בפרוץ "מלחמת-ששת-הימים", נלחם יצחק באוגדה שפרצה במרכז סיני. בשל המצב שנוצר לאחר המלחמה החליט יצחק לשרת חצי שנה בקבע, אותה עשה במוצבים החדשים, שלאורך התעלה. משהשתחרר מהצבא, התקבל לעבודה כמכונאי דיזל ברכבת ישראל. יצחק, שהיה אהוב על כל מכריו התחבב במהרה על חבריו ומעבידיו לעבודה שנבאו לו התקדמות מהירה.

בשנת 1971 נשא לו לאשה את חברתו שמחה ויחד החלו השניים לבנות את ביתם. כעבור שנה נולדה ביתם הבכירה, ליאת. מלחמת יום-הכיפורים מצאה אותו לאחר שירות מילואים ברמה. יצחק, שידע על הכוונות הנבוהה נפרד במהירות מאשתו ויצא לכסיס. הוא עלה לרמת הגולן והשתתף בקרבות הכלימה האכזריים בתפקיד טען קשר.

ביום שלישי, 8.10.73, שעה שנלחם באיזור חושניה, פגע טיל בטאנק בו לחם והרגו במקום.
ליצחק, שהיה בן 26 בנפלו, נולדה לאחר מותו בתו השניה אביטל אותה לא זכה להכיר.

שר הבטחון

גברת צפורה ומר יעקב ווגמייסטר היקרים,

הרשי נא לי להשתתף בכל לב באבלך בהילקח ממך יצחק ז"ל.

סמל יצחק ווגמייסטר ז"ל נתן את חייו למען מולדתו. הוא נפל בחזית הצפון במלחמת יום הכפורים והובא לקבורה ביום י"ד בתשרי תשל"ד (10.10.73).

יצחק ז"ל שירת בחיל השריון. הוא היה חייל מסור וחבר נאמן. יצחק היה אהוד על כל מי שהכירו.

זכרו של סמל יצחק ווגמייסטר ז"ל הינו קודש ונצרכו בלבנו בגאון.

יהא זכרו ברוך.

ב י ק ר .

משה דיין - 33-אלוף (מיל.)
שר הבטחון

ניסן תשל"ד
אפריל 1974

צבא הגנה לישראל

יחצ"ט 3.3 2213

י"ד בפסח תשל"ג

12.12.73

לרבות

גשמת ואיסטר

החיל ר"ט יצחק ואיסטר ז"ל נפל באירוע
בלת מאוי תפקידו ברמת האו"ן ביום שני י"ד
בתשרי תשל"ג 8.10.73

ברכ"ט ר"ט יצחק ז"ל שנת היחצ"ט שכונ
ובצל את כל האו"ן ואיו באיסטר ובאחריות
ידי

בשמי ובשם כל חילי היחידה הנ"ל
אביקים את צעירי הדיוק ולמנוחם באהלים
בפול ברם

בהוקרה

צו"ן קרן - כ"ן

אברהם היילר

מה שסיפרה לי סבתי אודות גביע הכסף

יצחק ז"ל, אחיה היחיד של סבתי שושנה נהרג במלחמת יום כיפור באוקטובר 1973 ברמת הגולן בהיותו בן 26 בלבד. יצחק נולד בפולין אחרי השואה ועלה לארץ עם הוריו (סבתא רבה ציפורה וסבא רבה יעקב ז"ל), כשהיה בן שלוש. כשהגיע לגיל מצוות בקיץ 1960, חגגו לו בר מצווה עם משפחה וחברים, אירוע משמח וצנוע, ברוח התקופה. בין המתנות הרבות שקיבל, הייתה מתנה אחת מיוחדת ומרגשת. היה זה גביע כסף שעליו חרוט השם יצחק ותאריך בו חל בר המצווה. שנים רבות שימש הגביע את סבא יעקב, לקידוש בערב שבת ומועד ובימים של שמחה. כשהגיעו ימי התוגה לאחר נפילתו של יצחק ז"ל, קיבל הגביע משמעות מאד חזקה וכואבת.

לאחר שההורים של סבתי נפטרו עבר הגביע לביתה של סבתי שבכל חג ומועד מקפידה להבריך אותו ולהניח אותו על שולחן הקידוש. אחיה אמנם לא נמצא איתנו פיזית שנים רבות אבל רוחו מונצחת באמצעות הגביע.

אנו בני המשפחה מרגישים חיבור עמוק והזדהות וברור לנו שביום מן הימים יעבור הגביע למשמרת שלנו, הצעירים שבמשפחה, ובכך יצחק יונצח לעד.

ליהי דבש
נכדתה של סבתא שושי

הננו סתכבדים להזמין את כבודו וביב להשתתף בחניגת
ה ב ר י ס צ ו ה
של בנו

י צ ח ק

שחתקיים ביום שבת כ"ג סיון חש"ך 1960. 6. 18.
העליה לתורה בשעה 8-30 בבקר בביה"כ בקריית ביאליק ד'
קבלת אורחים בביתנו בקריית ביאליק ד' סמ"ח נלבוע 6/4
משעה 6.30 בערב

פיגה ויעקב וגמיסטר

החול יזכור/נתן יונתן

החול יזכור את הגלים אבל לקצף אין זכור
זולת ההם אשר עברו עם רוח לילה מאחר
מזיכרונם הוא לעולם לא ימחה.

הכל ישוב אל המצולות זולת הקצף הלבן.
נרות הלילה דעכו הידידות האהבה
הנעורים שבאו פתע אל סופם
הנעורים שבאו פתע אל סופם.

כמוהו גם על חוף ליבם רטט אז משהו חיוור
והם רשמו בתוך החול, כשהירח העובר
האיר פתאום פנים זרות ושחוק רפה.

הכל ישוב אל המצולות
נרות הלילה דעכו הידידות האהבה
הנעורים שבאו פתע אל סופם
הנעורים שבאו פתע אל סופם.

היו שם קונכיות ריקות שנהמו קינה של ים
ובית עלמין על הגבעות
ושניים שחלפו דומם
בין החצב והקברים והשקמה.

הכל ישוב אל המצולות
נרות הלילה דעכו הידידות האהבה
הנעורים שבאו פתע אל סופם
הנעורים שבאו פתע אל סופם.

